Doğan Kardeş

Cüneyt KABAKÇIOĞLU

Sayı 345

RADYODA ÖĞRENCİ SAATİ

Krş. 15

Kulübedeki Misafir

— 4 —

Bayan insan «Bu farenin işi» dedi.
— Fare değil, fareler. Muhakkak orduyla gelmişler.
Bu sefer alay etmek sırası Bayan insana gelmişti.
— Sadece küçücük tarla fareleri. Hatırlıyor musun şekerim, her zaman farelere aldırmadığını söylerdin ?
— İstediğin kadar alay et.
— Sen örümcek ağını komik bulmadın mı ?
— Haydi artık aşağıya inelim de kahvaltı edelim.

RAHATSIZLIKLAR ÇOĞALIYOR

Mutfakta bayan insan kahvaltıyı hazırlarken bay insan da ateşi yakmıya çalışıyordu. Odunlar ince ve kuru olduğundan kolaylıkla ateş aldı. Duman koşa koşa bacaya tırmandı, fakat sonra vazgeçip yine aynı telaşla aşağıya inerken odanın içine yayıldı.

Bayan insan öksürmeye başladı. «Bu kadar duman çıkarmadan ocağı yakamıyor musun ?» dedi.
Bay insan kısaca : «Herhalde ocak daha soğuk ta ondan oluyor.» diyerek ocağa biraz daha odun attı. Fakat bu hareket odanın daha fazla dumanlanmasına sebep oldu. Biraz sonra bütün odayı mavi bir sis tabakası örtmüştü. Bayan insan yine söylendi :
— Eğer rüzgâr olsaydı yanlış taraftan esiyor derdim, ama dışarda yaprak bile kımıldamıyor.
Tam bu sözlerden sonra ocağın bacasından kuvvetli bir rüzgâr esti, bacadan içeriye bir parça alçı düştü. Bayan insan «Aman bırak vazgeçtim. Ateş filân istemez, soğuk kahvaltı ederiz. Haydi bana kuyudan biraz su çekte çayımızı gazocağında kaynatayım.»
Bayan insan eline kovayı alıp bahçedeki kuyuya gitti. O kahvaltıda kızarmış ekmek istiyordu. Halbuki yumurtayı bile pişiremiyeceklerdi. Şu bacayı düzeltmeliydi. Yarın sabah ta aynı şekilde kahvaltı edemezdi.
Kovayı kuyuya sallandırdı. Ağzına kadar su doldurup çekti. Sabah pek güzeldi. Keyfi yavaş yavaş yeniden gelmiye başlıyordu. Karısına bağırdı.
— Suyu getirdim. Haydi çayı çabuk pişir .
Bayan insanın kovayı eline almasıyla yere atması bir oldu.
— Bu ne kuzum böyle ? Bak içinden ne çıktı. Ko-

vadaki koca kurbağayı görmedin mi ?
Bayan insanın yüzü o kadar komikti ki buna kurbağa efendi katıla katıla gülüyor, bahçenin nemli otlarının arasından hoplıya hoplıya giderken hâlâ bayan insanın sesini işitiyordu :
— Dünyada o kuyudan bir damla su içmem. Zehirleniriz Vallahi.

KÖSTEBEKLE TIRTILLAR BAHÇIVANLIK YAPIYORLAR

Eğer o yedikleri şeylere kahvaltı demek gerekse kahvaltıları sona ermişti. Soğuk şeylerle bir bardak süt içip kalktılar. Bay insan fena halde sinirlenmişti.
Bayan insan da kocası kadar sinirli olduğu için biran önce onu başından savmak için «Haydi sen dışarı çıkta ben temizlik yapayım» dedi. Bay insan da içi âletlerle dolu dolaba doğru yürürken : «Gidip biraz bahçeyle meşgul olayım» dedi. Eline kocaman bir makasla çatal alıp kulübenin önündeki bahçeye doğru yürüdü. Bir gün önce bahçıvan getirtip bahçedeki otları biçtirdiği için tarhların nasıl olduğunu bilmiyordu. Heyecanla kulübenin köşesini dönünce hayretler içinde donakaldı. O canım çiçeklik ne hale gelmişti. Sanki birisi pamuk atar gibi toprakları atmıştı. Elindeki kürekle makası bir tarafa atıp bağırdı : «Karıcığım, karıcığım. Çabuk gel, koş !» Bayan insan koşa koşa geldi ve «Yine ne oluyor ?» diye

sordu. Fakat tam bu sırada o da çiçekliğin halini gördü :
— Köstebekler, tırtıllar !
Bayan insan öyle bir bağırdı ki zavallı köstebekle tırtıl korkusundan bir karış yukarıya sıçradılar. Tırtılcağızın burnunun ucuna bir diken takıldı. Köstebek de zorla çekip dikeni çıkardı.
Tırtıl «Şimdi ben vazife başında yaralandığım için sağlık ekibi gelmesi lâzım ?» dedi.
Köstebek «Saçmalama» dedi. «Haydi gidelim bakalım, tavşan kardeş ne âlemde ?
Lahana tarlasına doğru yürüdüler. Tavşan meydanda yoktu ama, üç sıra lahanadan de eser kalmamıştı. Köstebek sinirlendi : «Sakın yakalanmasın ?» Kurt hemen teselli etti : «Yok canım, dinle bak !
Sıraların altından bir derin nefes alma, bir ıslık duyuldu. Birisi horulduyordu.
Tırtıl öfkeyle : «Vazife başında uyku haa ?» dedi. «Aklıma gelen başıma geldi.» tavşanın dıyıklarını çekiştirmeye başladı. O da burnunu kıvırıp gözlerini açtı. Onları karşısında görünce utandı. Merhaba çocuklar ! Zaten ben uyumuyordum.» diye yalan söyledi. Tırtıl hemen «Uyanık duran öyle sesler çıkarır mı ?» diye onu büsbütün utandırdı. Tavşan gülerek. «Belki biraz dalmışımdır.» dedi.

— Devam edecek —

HANGİ MESLEK İYİDİR ?

Mardin'den Bedîî Hacıkerimzade soruyor :

«Çok merak ediyorum. Acaba meslekların en iyisi hangisidir ? Bunu babama sordum. «Doğan Kardeş'e danışalım» dedi. İşte bende sana soruyorum. Lütfen cevap ver.»

Meslekların en iyisi şudur, en kötüsü budur diye ulu orta kesin bir cevap vermek mümkün değildir. İnsan hangi mesleği seviyor ve o mesleğe karşı kendinde bir istidat seziyorsa o meslek iyidir. Benim kanaatime göre mesleklerin kötüsü yoktur. İş, insanın kabiliyetine göre kendine bir meslek seçmesindedir.

★

ÇİĞ Mİ, PİŞMİŞ Mİ ?...

Konyadan T. Özcan kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, bir yumurtanın, çok pişmiş, az pişmiş, yahut çiğ olduğu nasıl anlaşılır ?»

Gayet kolay. Bunun için bir yumurtayı bir yanı üzerinde döndürmeğe gayret edin. Kolay dönerse, az pişmiştir. Hiç dönmezse çiğdir. Yumurtanın çiğ olup olmadığı ışığa tutulduğu zaman da anlaşılabilir. Çiğ yumurtada bembemsi bir ışık görünür. Pişmiş yumurtada bu olmaz.

★

KIZ KULESİNİ KİM YAPTIRDI ?

Kuzguncuk'tan Metin Erdener kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, İstanbuldaki Kızkulesi ne zaman, kimin tarafından yaptırılmıştır. Lütfen cevap ver.»

Bu kule, bu küçücük adaya kim tarafından, ne zaman ve niçin yaptırıldığı bilinmiyor. Yalnız halk arasında dolaşan söylentilere göre : «Bizans imparatorlarından birinin güzel kızını bir gün bir yılan sokarak öldüreceğini o zamanın falcılarından biri söylemiş. İmparator da güzel kızını kurtarmak için bu kuleyi yapmış ve içine kızını koyarak ölmekten kurtarmak istemiş. Fakat bir gün armağan edilen bir sepet üzüm içerisinden birdenbire bir yılan fırlıyarak kızcağızı sokmuş.» Bir söylentiye göre de bu anıttır : «İstanbul ile Üsküdar arasına bir zincir çekerek yurdlarını kurtarmak için Bizanslılar yapmış » Tabiî bunların hepsi uydurma. Bizanslılar ku kuleyi tahtadan yaptıkları için bir yangında tamamen yanmış. 1725 yılında Türkler tarafından yeniden taş olarak yapılmıştır. İstanbul Belediyesi son yıllarda bu kuleyi esaslı şekilde yeniden tamir ettirmiştir.

ŞİİR YARIŞIMIZ

Geçen sayımızda bildirdiğimiz gibi Istanbulun 500 - ncü yıldönümü münasebetiyle kardeşlerimiz arasında bir şiir yarışı açtık. Yarışın konusu *Istanbul*'dur. Şiirinizde ister Istanbulun güzelliğini, değerini, ister fethin önemini, ister Istanbulun hoşunuza giden bir semtini; tarihi anıtlarını anlatınız. Kısaca şiirinizin konusu (Istanbul) olsun. Yalnız büyükleri taklide yeltenmeyiniz. Ve şiirinizi en geç 16 Mayısa kadar (Doğan Kardeş. Posta kutusu : 2217 - Beyoğlu) adresine yollayınız.

BAHAR ve HAYVANLAR — Toz pembe, beyaz ve erguvan çiçeklerle donanan yemiş ağaçları ve allı, morlu, sarılı, mavili çiçeklerle bezenen kırlar baharın artık geldiğini müjdeliyor.. Kuşların, böceklerin sevincine diyecek yok. Cıvıldaşan kuşlar, çiçekten çiçeğe konan kelebekler, çayırlarda otlayan kuzucuklar bayram yapıyorlar. Bakın şu resimdeki inatçı keçi hayatından ne kadar memnun. Kendini baharın kucağına bırakmış; dünya umurunda değil !.. Bahar yılın çocukluk çağıdır..

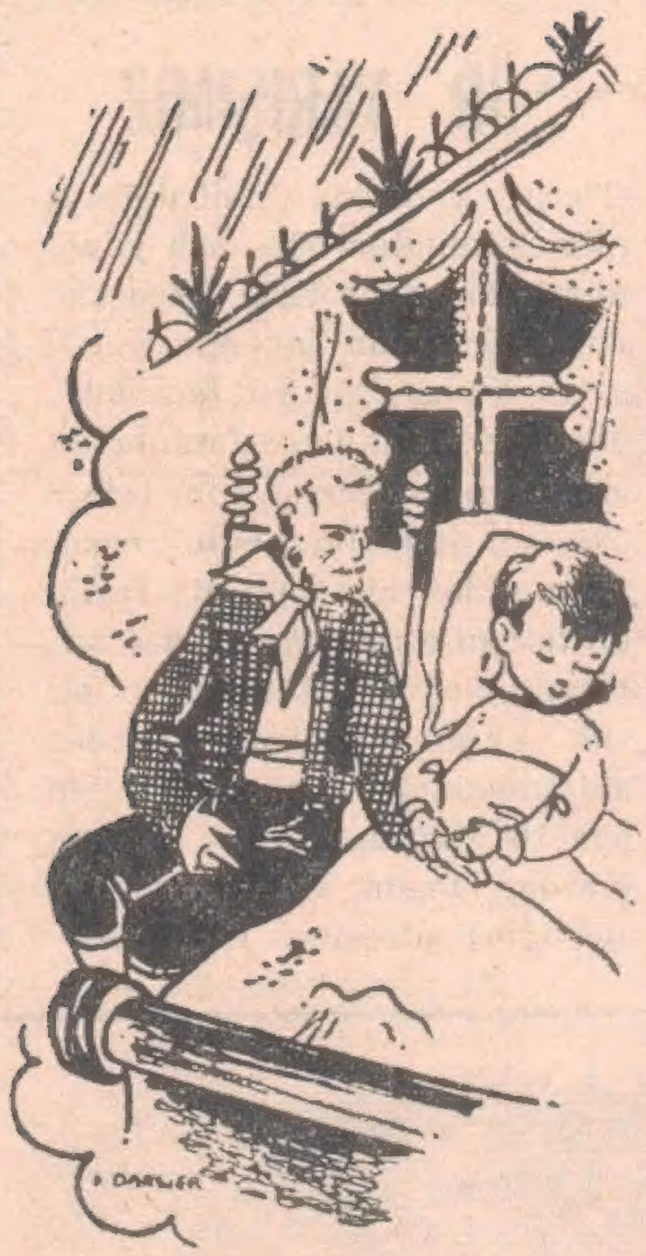

HİKÂYE

Eski Kaçakçı

PEPPOLARIN evi İspanya hudutuna pek yakındı. Pepponun babası hudut karakolunun çavuşuydu. Çocuk sıksık hududu geçerek karşı tarafta küçük bir evde yalnız başına oturan dedesini yoklamağa giderdi.

Baharın tatlı günlerinden biriydi. Pepponun annesi yemekten sonra,

— Dedene yediğimiz yemekten götür Peppo, dedi. İçime sinmedi doğrusu.

Pepponun en sevdiği şey, dedesini ziyaret etmekti. Küçük sepeti koluna takarak yola çıktı. Karakolun önünden geçerken eliyle babasına selâm yolladı. Dedesinin evine yaklaştığı zaman ihtiyarı bahçede göremedi, meraklandı. O saatlerde, ağzında piposuyla bahçede oturmak Joze İrruginin âdetiydi.

Çocuk adımlarını sıklaştırarak küçük eve doğru yürüdü. Bahçe kapısı aralıktı. Peppo büsbütün kuşkulandı. «Dede !» diye bağıracak oldu. Fakat evin kapısı kapalı olduğu halde, içerden bir takım sesler duyuluyordu. Bağırarak konuşuyorlardı. Bir aralık hepsi sustu. Pepponun dedesi konuşmağa başladı :

— Demek Silvio ayağını kırdı; size dağlardan geçerken rehberlik etmemi istiyorsunuz.

— Ümidimizi sana bağladık Joze Baba. Bugün aysız son gece. Kaçırırsak, bir ay beklememiz gerekecek.

— Anlıyorum çocuklar, anlıyorum. Size yardım etmek isterim. Ama biliyorsunuz, bu işten çekildim artık... Damadıma söz verdim.

Peppo, dışarda, soluk almadan duruyor, ne yapacağını bilemiyordu. Dedesinin sesi pek kararsızdı. Kaçakçıların onu kandıracağı belliydi. Çocuk, dedesinin sözünden cayacağını düşündükçe fena halde üzülüyordu.

Kaçakçılar yine hep birden konuştular. Sesleri daha hızlı gelmeğe başladığı için Peppo onların çıkmak üzere kapıya yürüdüklerini anladı, evin arkasına geçti, düşünmeğe başladı. Babasının o gece nöbetçi olduğunu biliyordu. Mikael Çavuş kaçakçıların geçebilecekleri bütün gizli patikaları ve geçitleri ezbere bilirdi. Peppo ikisini de severdi. Ne yapmalıydı ?.. Beş altı kişinin evden çıktığını görünce yeni gelmiş gibi kapıyı çaldı. Joze Baba torununu görünce sevindi.

— Gel bakalım Pepito ! Yine bir şeyler getirdin galiba...

İhtiyar durdu, çocuğun yüzüne baktı.

— Nen var Pepito, hasta mısın yoksa ? Yüzün pek solgun.

— Bilmem... belki. Hava fırtına topluyor da.

Gerçekten, ufukta bulutlar yığılmağa başlıyordu. Bunlar ikindiye doğru da dağılmadı. Peppo,

— Bu gece sende kalayım dede; dedi. Yolda giderken fırtınaya tutulmaktan korkuyorum.

İhtiyar birden tuhaflaştı. Sonra,

— Böyle bir havada nerde kaldı diye

MERAKLI ŞEYLER

İNSANLARDAN AYRILMAYAN KUTUP GEYİĞİ

Geçen kış Grönenlând adasından gelen bir Eskimo kabilesi Danimarka Kıralına en iyi cins beyaz bir kutup geyiği hediye etti. Tabiî hayvanı ormana bıraktılar. Birkaç gün sonra hayvanın orman bekçilerinin evlerini öğrendiğini, onlardan ayrılmak istemediğini gördüler. Adamlar gündüz dolaşmağa çıkınca, geyik yalnız başına fena halde sıkılıyordu. Ancak ormana gelen bütün oduncularla, çocuklarla ahbap olduktan sonra neşesi yerine gelmişti. Çünkü geyikler Eskimoların ehlî hayvanlarıdır.

★

DÜNYANIN EN BÜYÜK MAĞARASI

Bazı bilginlerin tesbit ettiğine göre, dünyanın en büyük ve en güzel mağarası Amerikanın Kentucky eyaletindeki Mammuth adındaki mağaradır. Bu mağaranın etrafında, ondan daha küçük ve aralarında toprakaltı nehirleri bulunan beş yüze yakın mağara vardır. Tabiatın yaptığı bu sarayın koridorları bir laberent halinde birbirlerine karışır. Yüzlerce kilometre uzanan mağaranın sütunları pırıl pırıldır. İçindeki bir su fiskiyesinin sesi bir gümüş çanı gibi çınlar. Yankı bunu tâ uzaklara götürüp sihirli bir müzik halinde tekrarlar.

★

LASTİK - SİLGİ

Lâstik silgiler ortaya çıkmadan önce küçük öğrenciler yazılarındaki hata ve mürekkep lekelerini ince çakılarla kazımak zorundaydılar. Sonradan lâstik bulundu. Bu icadı iki millet kendine mal ediyor Portekizliler; meşhur seyyah Magellan'ın torununun oğlu Juan Hyacinthe Magellan'a lâstik silginin icadı için bir abide dikmişlerdir. Fakat, aslında, kauçuktan bu şekilde faydalanmağı düşünen büyük İngiliz kimyacısı Priestle'dir. O sırada İngilterede bulunan Magellan, Priestley'in icadını çok faydalı bulmuş, memleketine giderken bir mıkdar silgi götürmüştür. İlk zamanlar lâstikler simsiyah renkte olduğu için bunlara «arap derisi» denirdi.

FARELER ARASINDA

— 8 —

Yazan ve Çizen :
Güngör Kabakçıoğlu

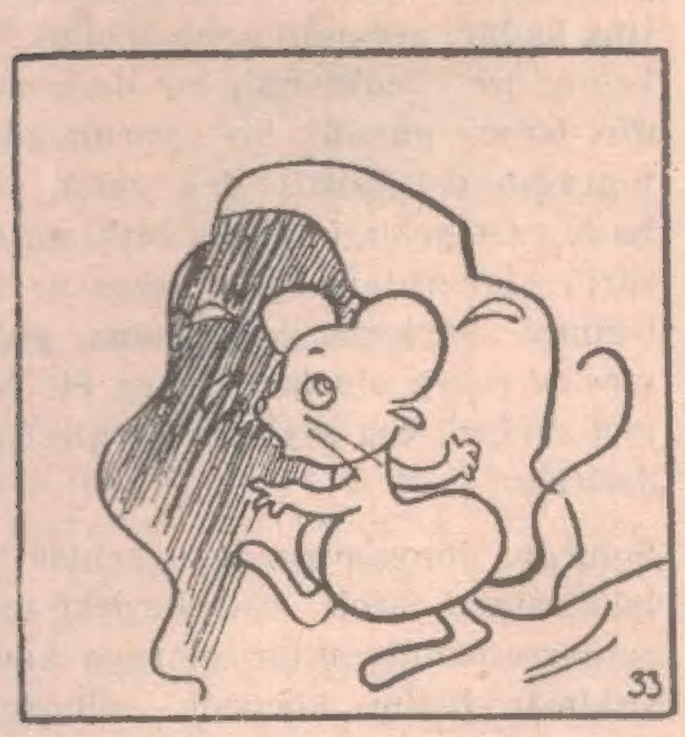

Küçük fare gürültüden çok korktu, hemen döşemede bulunan bir delikten bodruma kaçtı.

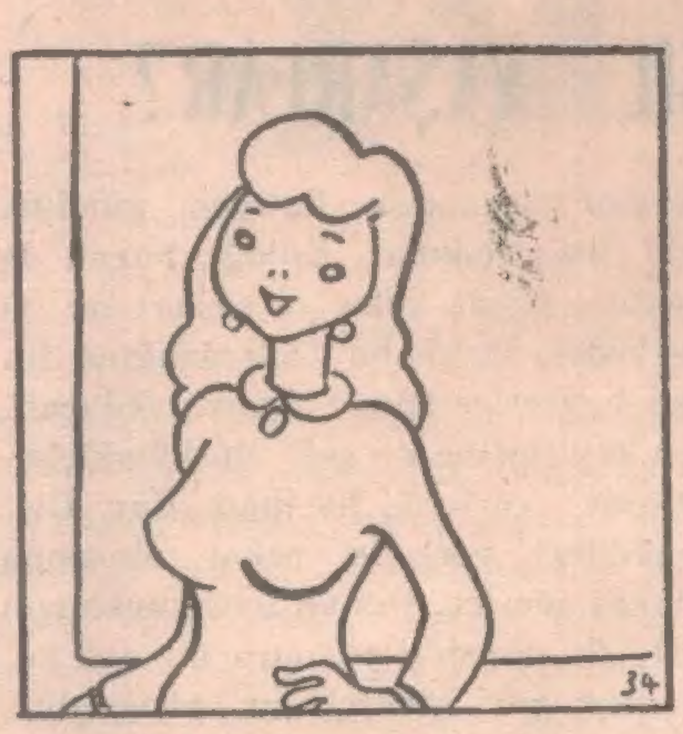

Sınıftaki heyecanlı hava geçince öğretmen tekrar derse başladı.
Bu sırada Aylanın evinde oturan fare ailesindeki telâşı bir görmeliydiniz. Herkes faaliyete geçmiş, küçüğü arıyordu.

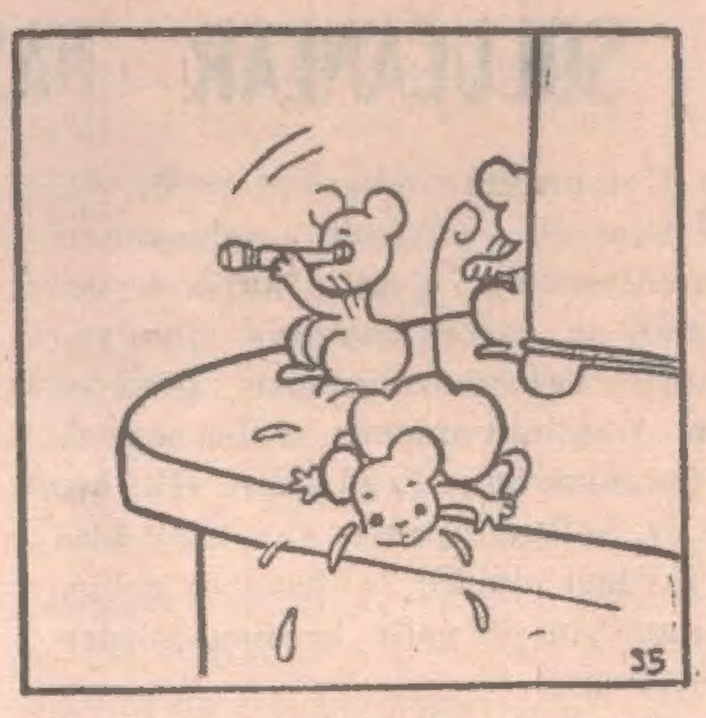

Böylece akşam oldu. Son dersten çıkınca Ayla ile Ayşe elele tutuşup okuldan eve geldiler. Fare bir türlü akıllarından çıkmıyordu.

Evde, sabah okulda geçen vak'ayı annelerine anlattılar.
Anneleri biraz güldükten sonra onlara nasihat verdi «Bir daha

çantalarınızı sabahleyin kontrol etmeden okula gitmeyin. İçinde kırıntılar bırakmayın» dedi.

— Devam edecek —

annen merak eder, dedi. Seni hemen eve götüreyim.

Ortalık kararmak üzereyken köye vardılar. Tereza, babasiyle oğlunu görünce sevindi.

— Pepitoyu merak etmeğe başlamıştım doğrusu. Hadi hemen yemeğe oturalım.

— Mikaeli beklemiyecek miyiz ?

— Mikael bu gece nöbetçi.

Dedesinin yüzünden bakışını ayırmıyan Peppo, halindeki değişiklikten, kaçakçıların onu kandırdıklarını anladı.

Torunu uyumadan gitmek istemeyen Joze Baba Pepponun yatağının yanına oturdu. Çocuk ihtiyarın elini iki eliyle kavradı.

— Bana bir masal anlat dede !

Dünyada herşeyden çok küçük torununu seven eski kaçakçı onun arzusunu kıramadı. Vakit henüz erkendi : gece yarısına doğru buluşacaklardı... Bir masal anlattı. Fakat Peppo ikinci, sonra üçüncü masalı; daha sonra da eski kaçakçılara ait hikâyeler istedi. Annesi odasına çekilip uyumuştu. Pepponun da uykusu gelmişti. Fakat çocuk, dedesini kurtarmak için uykuyu yenmeğe çalışıyordu. Joze Baba gitmek için hazırlanmağa başlayınca yalvarıyor, hırçınlaşıyor, ağlıyordu. İhtiyar, çocuğun bu halini hasta oluşuna veriyor, içten üzülerek gönlünü yapmağa çalışıyirdu.

Nihayet saat on biri çalarken oturduğu koltuktan doğruldu. Buluşma yerine ancak yetişebilirdi.

— Artık gideceğim Pepito; uyu. Yarın sabah yine gelirim.

Adamın soz sözlerini müthiş bir gökgürültüsü kesti. Şimşekler çaktı. Gökgürültüsünden ortalık inim inim inledi... Arkasından şiddetli bir rüzgâr ve bardaktan boşanırcasına yağmur başladı.

Joze Baba koltuğa çöktü. «Artık yetişemem... Bu havayla nasıl bulurum onları ?...» diye düşündü. İçinden, kaçakçılara rehberlik etmemesi için bir engel çıkışına gizli gizli seviniyordu.

Dedesini yendiğini anlıyan Peppo uykusuyla mücadele etmiyordu artık. İhtiyarın elini ellerinden bırakmadan deliksiz bir uykuya daldı.

Sabah erken nöbetinden dönen Mikael Çavuş onları bu vaziyette mışıl mışıl uyurken buldu. Yorgunluktan bitkin olan çavuşun neşesi yerindeydi. Çünkü o gece adamlariyle birlikte dağlarda rehbersiz yollarını şaşıran tam on iki kaçakçıyı yakalamışlardı.

N. Y. T.

SOLUCANLAR NASIL YAŞARLAR?

Şu topraktan çıkan ve yerde sürünerek yürüyen solucandan bahsediyorum, sevgili kardeşlerim. «Aman ne çirkin hayvan» diye yüzünüzü buruşturduğunuzu görüyorum. Ama bilir misiniz ki, bu hayvan da insanlar için faydalıdır. «Bu kemiksiz, kolsuz, ayaksız yaratığın bize ne faydası olabilir ?» demeyin sakın. Çekinmeyin de gelin beraber gözden geçirelim.

Büyüteciniz olmazsa pek küçük ağzını göremezsiniz. İşte o küçük ağzıyla ve bilhassa ileri doğru uzayan üst dudağıyla yer altında ne tüneller açar. Gözü yoktur ama, gözü olanlardan çok fazla aydınlığı,karanlığı farkeder. Hastalanmaz, yahut da bir şeyden korkmazsa katiyen gündüzleri dışarı çıkmaz. Kulağı, burnu da yoktur, fakat koku ve sesleri ne iyi farkeder. Onun bu hassaslığına insan hayretler içinde kalır. Solucanlar keyiflerine de çok düşkündürler. Değme yerlerde barınamazlar. Gizlendikleri yerlerin rahat olmasına dikkat ederler. Bunun için yuvalarını balçıkla döşedikten sonra bir çok kere ileri geri giderek bu balçığı düzlerler. Gündüzleri meydana çıktıklarını görürseniz emin olunuz ki. yağmur yağacaktır. Birinci faydaları köylülerimizin küçük barometresi olmalarıdır.

Yer altında deliklerini açarken yollarının üzerine rastgelen ve ekinlerin büyümesine engel olan küçük zararlı bitkileri yok ederler. Kazdıkları mecralar yer altındaki rutubetlerin başka taraflara da sızmasına yol açar. Güneş ve ışığın toprak altına kadar geçmesine sebep olur. Tek kelime ile küçük canlı bir değirmendir. Gece gündüz hiç yorulmadan, toprağın üst taraflarına yakın yerlerde rast geldiği küçük bitki ve her türlü kırıntıları eşeler, ezer ve ektiğimiz şeylerin yaşamasına, gelişmesine sebep olurlar. Bu az bir hizmet midir ? Siz söyleyin sevgili kardeşlerim.

Solucanı dünyamızın her yerinde bulabilirsiniz. Sıcak bölgelerdeki solucanların uzunluğu bir metreye kadar yaklaşır. Bizim küçücük solucanlarımızın bir tanesinin yer yüzünde senede 600 gram kadar yumuşak toprak çıkardığını farzedersek artık bu solucan devlerinin ne yaptıklarını siz hesap edin. Bunlar toprağı adeta sürerler. Bazı hintlilerin solucanı yediklerini de söylersem bilmem şaşar mısınız ?

Vaktile solucanı ilâç olarak da kullanırlarmış. Solucan tozu romatizma için pek tesirli sayılırmış. Üç, dört solucan, bir yumurta ve biraz da undan yapılmış küçük haplar sıtmalılara yutturulurmuş. Dolamalı parmaklara da solucanı ezerek sararlarmış. Hekimliğin dev adımlariyle ilerlediği bu devirde artık bu gibi ilâçların kullanılmasına lüzum kalmadı. Şimdi solucanlar yalnız balık avında yem olarak aranmaktadırlar.

Balık tutmağa hevesli iseniz, kardeşlerim, nemli bir toprağa kalınca bir odun çakınız ve odunu iki yana doğru bükerek toprağı kaldırınız. İşte size yem yapacak kadar solucan !..

Vefa Şerefli

★ SİZ OLSAYDINIZ NE YAPARDINIZ ? ★

Büyük bir çiftliğin sahibi bir gün uzaktaki tavlaya telefon ederek bir atla birlikte iki seyisin çabuk yanına gelmelerini söylüyor.

Tavlada bulunan kâhya, hemen bir atla birlikte iki seyisi yola çıkarıyor. Seyislere:

— Ata nöbetleşe binin ve kabil olduğu kadar çabuk ağanın yanına varın. Gecikirseniz paparayı yersiniz, diye tenbih ediyor.

İki seyis 16 km. uzunluğundaki yolda ata nöbetleşe binip işletme binasına varıyorlar. Tavladan işletme binasına uzanan bu yol bazı belirli tesislerle dört müsavi kısma bölünmüş olduğundan nöbetleşmede bundan istifade ediyorlar.

Daima makul hareketleriyle kendini bütün adamlarına sevdirmiş olan çiftlik ağası, seyisleri hiddetle karşılıyor ve:

— Kâhya sizi iki saat kırkbeş dakika önce yola çıkardı. Bu ancak iyi bir yaya yürüyüş sürati sayılabilir. Halbuki elinizde insandan dört misli daha süratli olan bir at bulunuyordu, diye çıkışıyor.

Seyisler şaşkına dönüyorlar:

— İkimiz beraber burada bulunmak için birbirimizden ayrılmadık ve ata nöbetleşe binip süratle buraya geldik. Birimiz yaya olduğuna göre daha erken nasıl gelebilirdik? diyorlar. Ağa bu söze kızıyor :

— Eğer biraz kafanız işleseydi, tam bir saat önce buraya gelmiş olacaktınız, diyor.

Ağanın istediği nasıl kabil olabilirdi? Seyislerin yerinde siz olsaydınız ne yapardınız?

— Cevabı sahife 10 da —

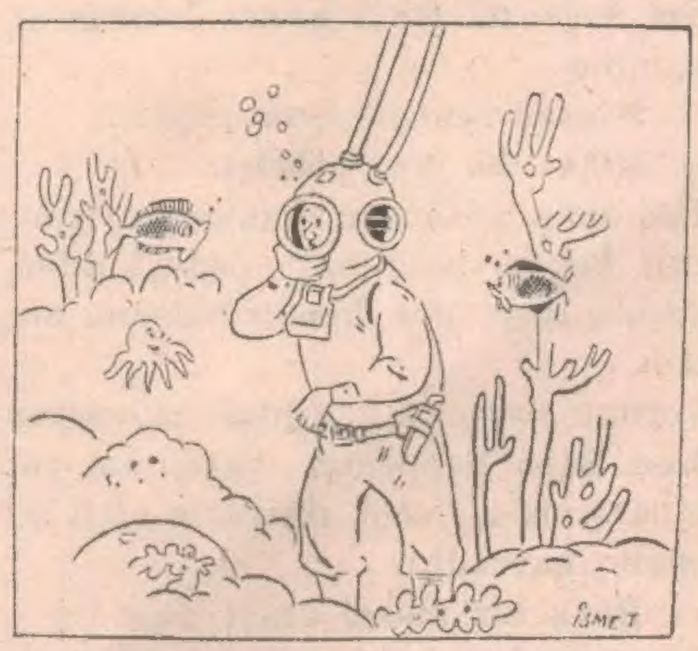

— Çabuk beni yukarı çekin. Susuzluktan bunalıyorum.

DAR GEÇİT

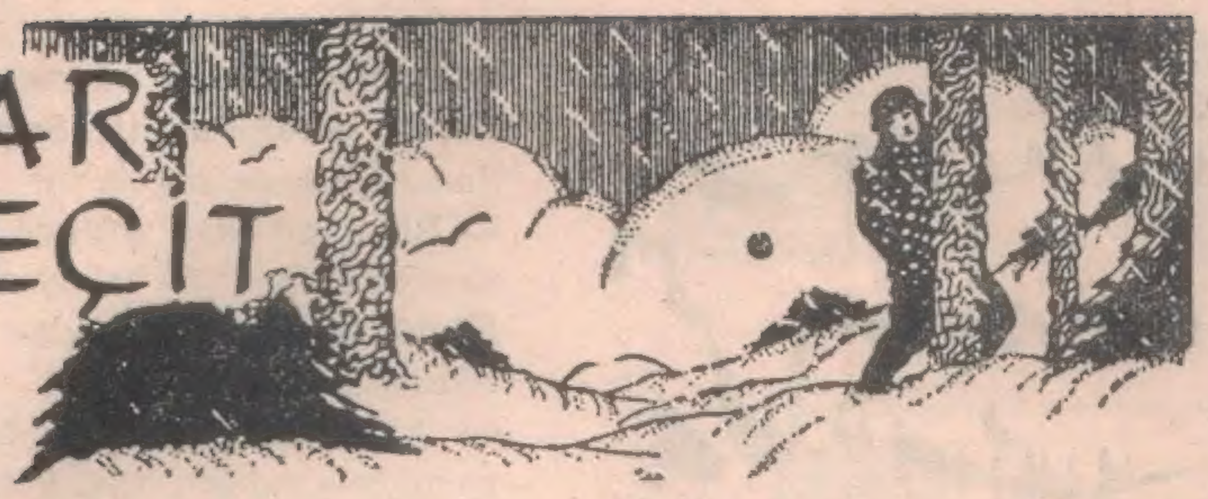

Doğan Kardeş'in Romanı No. 7 **Çeviren : Or. - Az.**

Elzevir oturduğu yerden ayağa kalktı. Bir an vahşi bir kaplan gibi Maskew'in üstüne saldıracağını tahmin ettim. Fakat kendini tutarak, tekrar yerine oturdu.

Kıralın temsilcisi Elzevire dönerek «İsterseniz size Köprüköyündeki Beyaz at hanını vereyim» diye söylendi. «Hem oğlunuzun devam etmesi için güzel bir okul da vardır o köyde.» Böyle söylerken beni işaret ediyordu. Beni Elzevir'in oğlu sanmıştı.

Elzevir «Çok teşekkür ederim» diye cevap verdi. «Fakat burayı elden çıkardıktan sonra bir başkasıyla uğraşmak istemem.»

Memur bir şey söylemeden dışarı çıktı. Biraz sonra nal sesleri duyulmaz olmuştu.

Elzevir bir masaya çökmüş, başını ellerinin arasına almış düşünüyordu.

★

Maskew o gün köyde kimle karşılaşsa aksi bir lâf işitiyor, yaptığı hareketten dolayı hakaret görüyordu. Bu yüzden birkaç gün evinden çıkmağa cesaret edemedi. Kendisini gözetliyenler bu arada Veymont'a kadar giderek oradaki gümrükçü teşkilâtı ile konuştuğunu haber verdiler. Rivayete göre gümrükçüler yakın bir gelecekte Ayköy taraflarına getirilecek kaçak eşyaları haber vermiş, kaçakçıların yakalanması için kendileriyle işbirliği yapmağa hazır olduğunu bildirmiş.

Elzevir bu havadisleri işittikten sonra bir müddet için çalışmıyarak ortalığın yatışmasını beklemeğe karar verdi. Fakat tam o sırada boşaltılmak üzere bir gemi gelmişti.

Elzevir meseleyi bana da açtı : «Haber aldığıma göre gemiyi St. Malo'da daha fazla bekletemiyeceklermiş. Maskew de pusuya yatmış en ufak bir hareketimizi kolluyor. Bu şartlar altında gemiyi Ayköye getirip boşaltmağa çalışmak delilik olur. Düşünüp taşındım, adamlara gemiyi Piyegro denen yere yanaştırmalarını söyledim. Daha kuzeyde, pek tenha bir yerdir orası. Kimse görmez zannederim. O taraflardaki mağaralar çok eskiden bizim gibi kaçakçılar tarafından kullanılırmış. Hattâ bir zamanlar biz bile faydalanmıştık oradan. Yarın sabah şafak vaktinden evvel Piyegro'ya varmamız lâzım. Hattâ daha da erken gidebilirsek çok iyi olur. Gemi saat beş sularında yanaşabilecek.»

Tam bu sırada sırtımda soğuk bir şey hissettim. Sanki bir kapı açılmış da içeri soğuk bir rüzgâr girmiş gibi olmuştu. Başımı çevirip pencere veya kapılardan birinin açık olup olmadığına baktım. Pencere kapalıydı ama oturduğum yerden kapıyı göremiyordum. Ayağa fırlayıp o yana doğrç koştum. Kapının önüne vardığım zaman kapı kapalıydı ama, ben gelirken kanat hareket ediyormuş gibi geldi bana. Kapıyı açıp dışarı fırladım. Zifiri karanlık sokakta hiçbirşey görünmüyordu. Hiçbir ses de duyulmuyordu. Yalnız uzaktan denizin, dalgalarının sesi geliyordu. Tekrar odaya döndüm.

Elzevir «Ne oldu birden ?» diye sordu.

«Kapıda birisi varmış gibi geldi de» diye cevap verdim. «Kapı açılmış da içeri soğuk bir yel giriyormuş zannettim.»

«Sana öyle gelmiş. Ben birşey duymadım. Hava zaten soğuk, ondan olacak. Otur da lâfımı bitireyim.»

«Elzevir, diye onu uyarmağa çalıştım. «Muhakkak bizi birisi dinliyordu. Belki evin içine saklanmıştır. Hertarafı iyice arayıp, kolaçan eumedikçe için rahat etmiyecek. Ben şu şamdanı alıp gidiyorum.»

«Hiçbirşey yok ama, içine bir defa şüphe düştü. Haydi git ara bakalım.» Şamdanı elime alıp bütün evi dolaştım, fakat bir şey bulamadım.

Odaya dönüp yerime oturduğum zaman Elzevir bu halime kahkahalarla gülüyordu.

Nihayet kendini toparlıyarak «Bu evde iki haftamız daha kaldı» dedi. «Yıllardır oturduğumuz, artık kendimden bir parça gibi olan bu evden ayrılmak bana çok güç gelecek. Ama elimden ne gelir. Yarın etrafta dolaşıp Piyograv'a yakın bir yerde bir ev bulmalı. Bundan sonra çalışacağımız yere de yakın olur.»

Cevap vermedim. Elzevirin anlattıklarını dinler görünürken aklım hep başka şeylerdeydi.

Elzevir «Yorgunsun oğlum» dedi. «Haydi git yat artık. Yarın sabah çok erken uyanmamız gerekecek.»

Yorgun olduğum doğruydu. Öyleyken bir türlü gözüme uyku girmiyordu. Ayköyden, burada sevdiğim insanlardan hele Grace Maskew'den ayrılmak bana çok dokunuyordu. Zira Grace bir çocuk safiyetiyle sevdiğim en iyi arkadaşımdı. Ondan gizli hiçbir şeyim yoktu. Hattâ Mohune'lerin dar geçitteki gizli depoyu bile anlatmıştım. Kendisine olan güvenim sonsuzdu. Anlattıklarımı kimseye, hattâ babasına bile söylemediğinden emindim. Yalnız kaçakçılarla beraber çalıştığımı haber verdiğim zaman bana dönerek «John» demişti. «Kış geceleri hergün odamın penceresine bir kandil koyacağım. Sen denizde olduğun geceler ona bakarak yolunu bulursun. Senin için bir şeyler yapmış olmak hoşuma gider.»

Hakikaten dediğini yaptı. Başka denizcilerde bunu farketmişti. «Maskew'in Feneri» diye adlandırdılar bu ışığı. Bunun sebebini merak ediyorlardı.

Artık Ayköyden ayrılıyorlardı. Belki onu birdaha hiç göremiyecektim. Ertesi sabah evlerinin yakınındaki koruluğa gidip kendisiyle konuşmağa karar verdim.

— Devam edecek —

CİBUTİ körfezini gecenin sessizliği kapladı. Yalnız Korsan Besau'nun teknesi uyuklıyan denizin üstünde hafif hafif sallanıyordu. Besau'yu Çibutide tanımıyan yoktu. Çok ihtiyardı. Kızıl Denizde geçirdiği maceraları anlatsa, ciltler tutardı. Fakat çok yıl önce korsanı adamlariyle yakalamış, hapse atmışlardı. Elinde nesi varsa hükûmet almıştı.

Hapisten çıkan Besau eski bir tekneyi kendine ev edinmişti. Karaya hiç çıkmıyor, kimseyle görüşmüyordu.

Sabah erkenden körfez canlandı. Sahil, kuzguni siyah Somali çocuklariyle doldu. O gün körfeze bir transatlantik uğrayacaktı; çocukların iple çektikleri bir olaydı bu. Vapur demiri atar atmaz, küçük Somaliler, kara böcek sürüsü gibi, suya atlar, vapuru sararlardı. Vapurun zengin yolcuları, eğlence olsun diye, denize para atarlar, küçükler dibe dalıp bunları çıkarırlardı.

☆

Gemi demirlediği zaman kızgın güneş suyu bile kaynatmıştı. Yolcular sıcağın şiddetinden karaya çıkmağa cesaret edemiyorlardı. Güverteden mavi beyaz köpükler arasında oynaşan çocukları seyrediyorlardı.

Eski teknesinin bir kenarında bağdaş kurarak oturan ihtiyar korsan kaşlarını çatmış, limanı ve ona sırt çeviren şehri seyrediyordu...

Küçük Somililer, geminin etrafında fok yavruları gibi yüzerken yolcular suya para atmağa başladılar. Deniz üstünde bağırışarak, gülüşerek yüzen çocuklar paraların peşinden suya dalıyorlardı. Kısa zaman sonra yumurcaklar dişleri arasında çil çil paralarla yukarıya fırlıyorlardı.

Fakat oyun için yapılan bu dalışlar köpek balıkları yüzünden bazan çok tehlikeli oluyordu. İhtiyar korsan eski bir dürbünüyle çocukların dalışlarını takip ediyordu. Birdenbire, esmer buruşuk yüzü karma karışık oldu. Suyun altında, gümüş bir bıçak gibi bir şeyin parladığını farketti.

Kızıl denizi sandalının içi gibi bilen Besau bunun deniz canavarı olduğunu derhal anladı. Genç bir kadının attığı gümüş bileziğin peşinden bir çocuğun daldığını da gördü. Durgun kafası harekete geldi. Kalbi yıllardan beri unuttuğu bir heyecanla çarpmağa başladı.

Korsan Besau, yaşından umulmaz bir çeviklikle doğruldu. Dişleri arasına ince bir kama alarak suya atladı. İri kulaçlarla çocuklara doğru yüzüyordu. Denizde dövüşün binbir hilesini ezberlemiş olan ihtiyar korsan, köpek balığını öldürmek için alttan dalarak kamayı karnına saplamak gerektiğini biliyordu.

Canavarın açık ağzı, ondan kaçmağa çabalıyan çocuğun bacağından birkaç santim ötedeydi. Besau bütün kuvvetini topladı. hızını arttırdı, hayvana ulaştı. Çevik bir hareketle kamayı canavarın gümüş rengi karnına sapladı. Sonra, bayılmış olan küçük Somaliyi kucaklayıp suyun yüzüne çıktı, tekneye doğru yüzmeğe başladı. Orada çocuğu ayılttı. Sert, haşin halinden beklenilmiyen bir şefkatla,

— Bir daha para peşinde dibe dalmıyacağına söz ver bakayım; dedi.

Küçük bir sandıktan altın bir bilezik çıkarıp çocuğa uzattı.

— Al şunu. Bu, köpek balıkları diyarında aradığın bilezikten daha güzel, daha kıymetlidir.

Küçük Somali şaşkınlığından geçirdiği kazayı bile unuttu. Bu ihtiyar yüzde ona gülen açık yeşil gözler, bütün Çibutinin umacıdan korkar gibi korktuğu korsanın gözleri miydi ?...

Korsan Besau'nun sandalı hep aynı yerde sallanıp duruyordu. Fakat eskisi gibi ıssız değildi artık. Somali küçükleri yüzerek sık sık Besau'yu görmeğe geliyorlardı. Korsan Dede ne güzel, ne heyecanlı hikâyeler anlatıyordu onlara !..

Hikâyeci Teyze

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

YAZISIZ HİKÂYE

KABARAMAZSIN KEL FATMA

BÜYÜK bir ormanda tek başına yaşıyan bir hindi vardı. Bu hindi, ormandaki bütün hayvanları kızdırır, adetâ deli ederdi. Zavallı orman hayvanları, onu gördümü bucak bucak kaçarlardı.

Birgün hindi, ormanda gezinirken yanına bir kuş konarak :

— Hindi kardeş, hindi kardeş, dedi, gel bak sana ne söyliyeceğim.

Hindi, kuşun yanına yaklaşarak :

— Söyle bakalım, dedi.

— Bugün ormandan biraz ayrılayım da, başka yerlerde neler var bakayım, dedim. Bir de ne göreyim ? Bizimkilere benzemiyen koca koca evler, yollar ve dedemin anlattığı gibi tuhaf tuhaf insanlar. Doğrusu şaştım kaldım. Hem sana birşey daha söyliyeyim mi ? Sen buralarda yaşıyan insanları dünyada kızdıramazsın. Bunun üzerine hindi bir kahkaha attı ve :

— Öyle mi sanıyorsun ? dedi. Yarından tezi yok, hemen oraya gidiyorum. Bak gör, o insanları nasıl kızdıracağım.

Ertesi gün, hindi erkenden yola çıktı. Vakit öğleye yaklaştığı zaman bir şehire vardı. Şöyle bir yürüyünce, gözüne iki çocuk ilişti. Kendi kendine «Hah işte bunları kızdırayım» diye söylenerek yanlarına yaklaştı. Fakat daha ağzını açmamıştı ki, çocuklar birdenbire etrafını çevirdiler :

— Kabaramazsın kel Fatma, annen güzel sen çirkin, diye bağırmağa, onunla eğlenmeğe başladılar. Hindi, önceleri aldırış etmedi. Fakat sonraları öyle kızdı, öyle kızdı ki, hırsından bütün tüyleri diken diken oldu. Çocuklar bunu görünce :

— Aaa, kabardı diye bağrıştılar. Bu sırada çocuklarının bağırışlarını duyan anneleri, ne oluyor diye kapının önüne çıkınca, bir de ne görsünler ? Bir hindi ! Hemen çocuklara seslendiler :

— Çocuklar, çocuklar çabuk şu hindiyi tutup kümese kapatın. Onu biz ne güzel besleriz. İyice yağlandığı vakit de kesip yeriz. Çocuklar hindiyi derhal yakaladılar götürüp kümese koydular.

O gün bugün, hindileri insanlardan başka kimse kızdıramaz ve o günden sonra :

— Kabaramazsın kel Fatma, annen güzel sen çirkin sözü bütün çocuklar arasında yayılmıştır.

UĞURSUZ ŞATO

— 4 —

Uğursuz Şato, çok eski bir şatoydu. Ağaçlı bir tepede, Jan Terruanın şatosunun tam karşısındaydı. Şatonun, hikâyemizin başlamasından 40 - 50 yıl önce esrarlı bir şekilde ölen son sahibinden sonra kimse orada oturmak istememişti. Köylüler; şatoda kimse olmadığı halde, bazı geceler çan kulesinden çan sesi geldiğini söylüyorlardı. Nihayet, karanlık bir gecede herkesin uğursuz bildiği şato, yeni sahibine kavuştu.

Üç gün sonra şatonun yeni sahibi, şatoya bağlı olan köylere tellâlla haber saldı : herkes bir hafta içinde âşar verecekti. O sıralar derebeylik vardı. Jil Martro, şato ile beraber satın aldığı köylerin halkına, vergisini zamanında ödemiyenleri şiddetle cezalandıracağını da bildirmişti.

Jil Martro yerleştikten on beş gün sonra komşularını gezmeğe çıktı. İlk ziyaretini şöyle Terruaya yaptı. Jan Terrua, yeni komşunun kırala karşı geldiği için cezalandırılmış, bütün malları, hatta unvanı bile geri alınmış bir şövalye olduğunu öğrendi. Suçları arasında, o zamanlar pekçok kimsenin uğraştığı büyücülük de vardı... Jil Martro, Terruo şatosuna yanında daima bulundurduğu seyisiyle beraber geldi.

Seyis, efendisinin ziyarete geldiğini haber verdi. Şatonun penceresinden görünen kâhya, Kişizade Jan Terruanın bir kral düşmanı, bir büyücüyü kabul edemiyeceğini söyledi.

Seyisin arkasından yetişen Jil Martro kâhyanın sözlerini duydu. Korkunç bir hiddete kapıldı. Şövalye Terruaya bunu asla unutmıyacağını, intikam alacağını söyledi. «Bana boşuna Şeytan Şövalyesi dememişlerdir...»

Jan Terrua, «Geveze, kendini beğenmişin biri !..» diye güldü. Halbuki karısı ile kızı bu uğursuz komşudan ürkmüşlerdi.

— Devam edecek —

ÇİZGİYİ GEÇİRME OYUNU

Ortaya bir çizgi çizilir. Oyuncular, iki takıma ayrılarak çizginin iki tarafına karşılıklı dizilirler. İçlerinden seçtikleri kaptan işaret verince, herkes karşısındaki oyuncunun koluna girip çizginin üstünden kendi tarafına çekmeğe çalışır. Kaptan beş yüze kadar sayar. Bu müddet içinde hangi taraf daha çok oyuncuyu çizgiden kendi tarafına geçirmişse o taraf oyunu kazanır.

★

MAHKEMEDE

— Şunu söylemek isterim ki, bay hâkim, on seneden beri hiç bir mahkûmiyetim yoktur.

— Emin misin ?

— Tabiî eminim, hapishanede idim.

★

SİZ OLSAYDINIZ NE YAPARDINIZ'ın cevabı

Seyisler açıkgöz olsalardı tam bir saat önce geleceklerdi. Şöyle ki : Ata ilk binen seyis yayanın dört misli süratile atı koşturup yolun dörtte birinde bulunan tesise 10 dakikada varacak ve atı bir ağaca bağlayıp yoluna devam edecekti. Arkadan yaya gelen seyis 40 dakika sonra buraya gelecek ve hemen ata binerek yolun yarısında öteki seyise yetişecekti. Böylelikle her iki seyis yolun ilk yarısına elli, ikinci yarısına yüz dakikada varmış olacaklardı. Halbuki onlar birbirlerinden ayrılmayı düşünmediler ve bu yolu 160 dakikada alarak tam bir saat kaybetmiş oldular.

MERAKLI ŞEYLER

★ Sinekler renklerle ilgilidir. Kembriç ilmi araştırma müessesesi, sineklerin mavi renkten fazla sarı ve kırmızı renkler üzerine konduklarını tesbit etmiştir. Buna rağmen sineklerin en çok sevdikleri renkler beyaz ve bilhassa açık yeşildir.

★ Kati olarak bilinmemekle beraber, iptidai hayvanlar dost ve yabancıları ayırd edebilmektedirler. Balık sınıfı ise, aynı cinsten de olsa, tanımadıkları bir balığı gruplarına sokmamaktadırlar.

★ Mütehassıslara göre en derin uyku saatleri ilk yattığımız zamandır. Saatler ilerledikçe uykumuz da hafifler. Şu halde en faydalı uyku gece yarısından önceki uykudur. Sonraları uykumuz hafif olduğundan deliksiz bir uyku çekemeyiz.

— Hay aksi şeytan, «kaçma çareleri» kitabını da kemirdik...

★

BİLMECE

Ufacık mezar, dünyayı gezer.

Ayakkabı.

Resimde gördüğünüz acayip hayvan, 12 hayvanın çeşitli âzalarına sahiptir. Bu hayvanların hangileri olduğunu söyliyebilir misiniz ?

SEVGİLİ ANNEME

Bu sabah uyandım
Annemi karşımda gördüm
Şevkatle bana baktı
Gözlerinden yaş aktı.

Acaba ne olmuştu
Gözlerim yaş dolmuştu
Yoksa hastamı olmuştu
Sevgili anneciğim.

Hemen kalktım yataktan
Sarıldım boynuna
Oda hıçkırıyordu
Anne ne oldu sana.

AYLA ALEVLİ

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Dokuzuncu yıl — 7 Mayıs 1953 — Sayı : 345

— 19 —

David her zamanki gibi tetik üstündeydi. Jerom bodruma inince, sepetinden aşağıya atladı, doğruca duvar dibindeki yerine gitti. Jerom kedinin yumuşak tüylerini okşadı.

— Eh, başlıyalım işimize Mine !

Cebinden iri bir bıçak çıkardı. Yavaşca, muntazam aralıklarla duvara vurmağa başladı. Azıcık durarak dinledi, vurmağa devam etti. İkinci duruşta duvarın öte yanından hafif vuruşlar ona cevap verdi. Jerom gülümsedi.

— Mors alfabesini bilseydi iyi olurdu...

Fakat meçhul adam, Jeromun telgraf dilinde sorduğu suallere rastgele vuruşlarla cevap veriyordu. O aralık David heyecandan bodrumda sığınamaz oldu. Duvardan duvara koşuyor, seslerin geldiği yere uzanarak taşı tırnaklıyor, Jeromun elini yalıyordu.

Jerom doğruldu.

— Hadi yukarı çıkalım Mine.

Kediyi kucağına alıp, karanlığa karışarak, bir gölge gibi yemek odasına süzüldü. Davidi yere bırakarak elektrik feneriyle odayı taradı.

David bir an durduğu yerden bakındı. Sonra sine sine ilerlemeğe başladı. Pencerelerin karşısına gelen köşeye gidiyordu. Durup etrafına baktı. Bulmağı beklediği şeyi göremediği belliydi.

Jerom da boş durmuyordu. Çömelerek döşeme tahtalarını yokluyordu. Davidin karanlıkta iki fosfor parçası gibi parlıyan gözleri Jeromun hareketlerini takip ediyordu. Uşak, hep yerde emekliyerek, köşk sahiplerinin her zaman peçetenin altında bir şeyler sakladıkları küçük masaya yaklaştı. Masa yük dolabının yanındaydı. İçinde birkaç tabak çanaktan başka bir şey bulamadığı halde Kora bunu daima kitlerdi.

Her şeye meraklı olan Je-

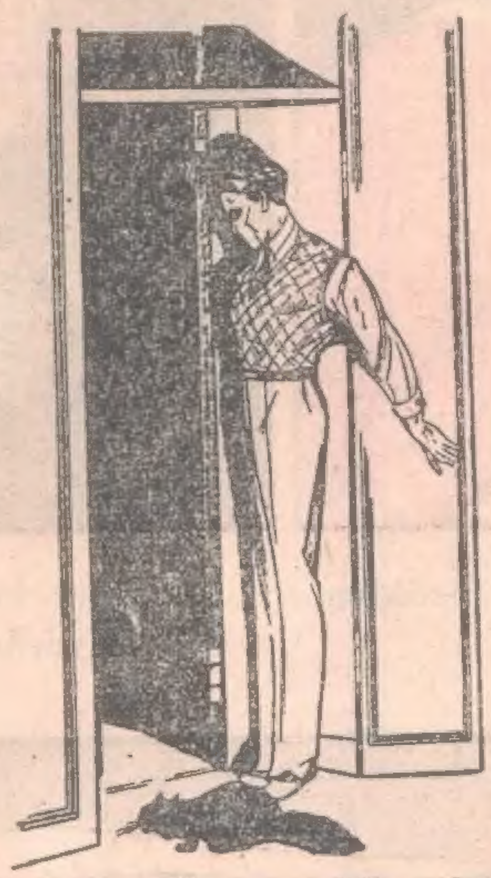

rom cebinden, kibar bir ev uşağına yakışmıyacak bir maymuncuk çıkardı. Yük dolabını açıp göz gezdirdi. Yeni ve meraka değer bir şey görmediği halde hiç kullanılmıyan bu dolapta ne toz ne de örümcek bulunmaması dikkatini çekti. Yoksa aradığı şeyi bulmuş muydu ?.. Davidin hali de bunu gösteriyordu. Hayvan Jeromun ayakları arasından dolaşarak ille dolaba girmek istiyordu. Fakat adam ona bakmıyordu. Bu sefer doladın duvar tahtalarını yokluyordu. Bir tanesi sallanır gibi oldu. Jerom elini yukardan aşağıya gezdirdi. Parmağı, yerde, yaya benzer bir tele rastladı. Buna basar basmaz, genişçe olan tahta bir kapı kanadı gibi açılıverdi. Duvarın öte tarafında karanlığa uzanan bir merdiven vardı.

Fakat o anda Jerom, orasını da dolaşıp görmeğe hazırlanırken David büyük bir hata işledi. Olanca sesiyle miyavlayarak dolabın içine, merdivene doğru atıldı. Bu miyavlama, köşkün sessizliğini bir zafer çığlığı gibi doldurdu. Jerom, bir hokkabazın el çabukluğiyle dolap tahtasını yerine çekip dolabı kapadı. Kediyi kaparak yemek odasından dışarıya fırladı. Aleksin uykusunun hafif olduğunu biliyordu.

Gerçekten, genç adam kedinin sesinden uyandı ve doğruca yemek odasına koştu. Bunu öyle bir gürültüyle yaptı ki, Kora ile Gregor da odalarından fırladılar.

Aleks etrafa bakınarak,

— O mel'un kediyi göle atmamış olsaydık onun sesiydi diyecektim ! diye homurdandı.

Gregor hem evi, hem de bahçeyi bir kere dolaşmalarını teklif etti.

— Burada bir şey yok; bahçeye çıkıp bakalım.

Fakat kapıya dönerken karşısında, Jeromun elinden kurtulan Davidi gören Kora çığlığı bastı :

— Hortlak !.. Kedinin hortlağı...

Gregor da ablası kadar korkmuş görünüyordu. Önceden şaşıran Aleks hiddetle Gregora bağırdı :

— Hep senin salaklığın bu !

— Bağırma. Hayvanı göle atmıştım ben.

— Boğulup boğulmadığını gördün mü ?..

Gregor yüzünü buruşturdu.

— Bunu kendin yapsaydın.

— Bu defa yapacağım zaten.

Aleks elini uzatarak Davidi yakalamağa hazırlanırken kapıdan birisi,

— Kediye dokunmayın yoksa karışmam ! diye gürledi.

Hepsi, odanın eşiğinde duran Jeroma döndüler.

Aleks,

— Maşallah, soyguncu uşağımızın kalbi ne kadar yumuşakmış; bilmiyorduk doğrusu !.. diye kahkahayla güldü.

Jerom da aynı alaylı gülüşle karşılık verdi. Kora ile Gregor, besbelli yakalamak için ona doğru ilerlediler. Jerom, durduğu yerden elini uzatarak bir iskemle kaptı.

Aleks,

— Silâhın yok demek; öyleyse eller yukarı ! diye bağırdı. — Yenge, Gregor, yardım edin de kapıyalım şunu. Yarın jandarmalara teslim ederiz.

Jerom, sakin bir tavırla,

— Jandarmaların burada yapılacak daha önemli işleri olacaktır; cevabını verdi.

Kora ile Gregor telâş ve korkudan bayılacak gibi oldular. Aleks, hiddetinden dişlerini gıcırdattı. Sonra,

— Eller yukarı ! diye tekrarladı. Şu müsibet kedinin de koruyucusunun da hesabını görelim.

Aleks cebinden tabancasını çıkardı. Boş olmadığını göstermek için Jeromun hemen yanında, duvara bir kurşun attı. Jerom, onu ancak ya bir mucize yahut kendine mahsus oyunlarından birinin kurtarabileceğini anlamıştı. Büyük bir ümitsizlik içindeymiş gibi ellerini havaya kaldırdı. Bu hareket, gökten bir yardım yalvarışı da olabilirdi...

XV

HEM JEROM - HEM DOMENİKO - HEM ?

Ve mucize oldu. Jeromun duası yerine geldi.

Kendi halinde bırakılan David biriktirdiği hırsla Aleksin bacağına dişleriyle ve sivri tırnaklariyle sarıldı. Aleks, bir yandan duyduğu acıdan. bir yandan pencerenin pancurlarına dışardan vurulan yumruklardan birdenbire şaşırdı.

YEŞİL HAZİNE

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

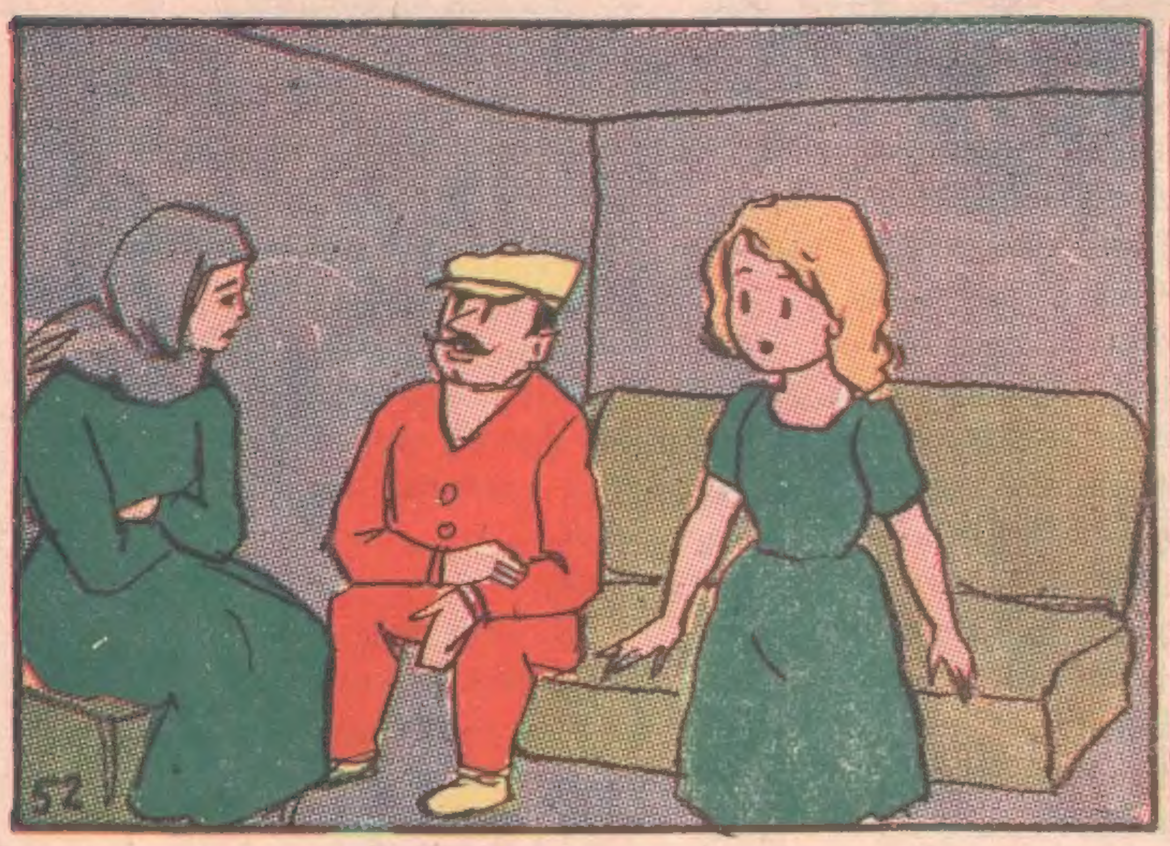

Şencanın babası endişe içindeydi. «Eğer birkaç gün için_ de yağmur yağmazsa bütün ekinler kurur» diyordu.

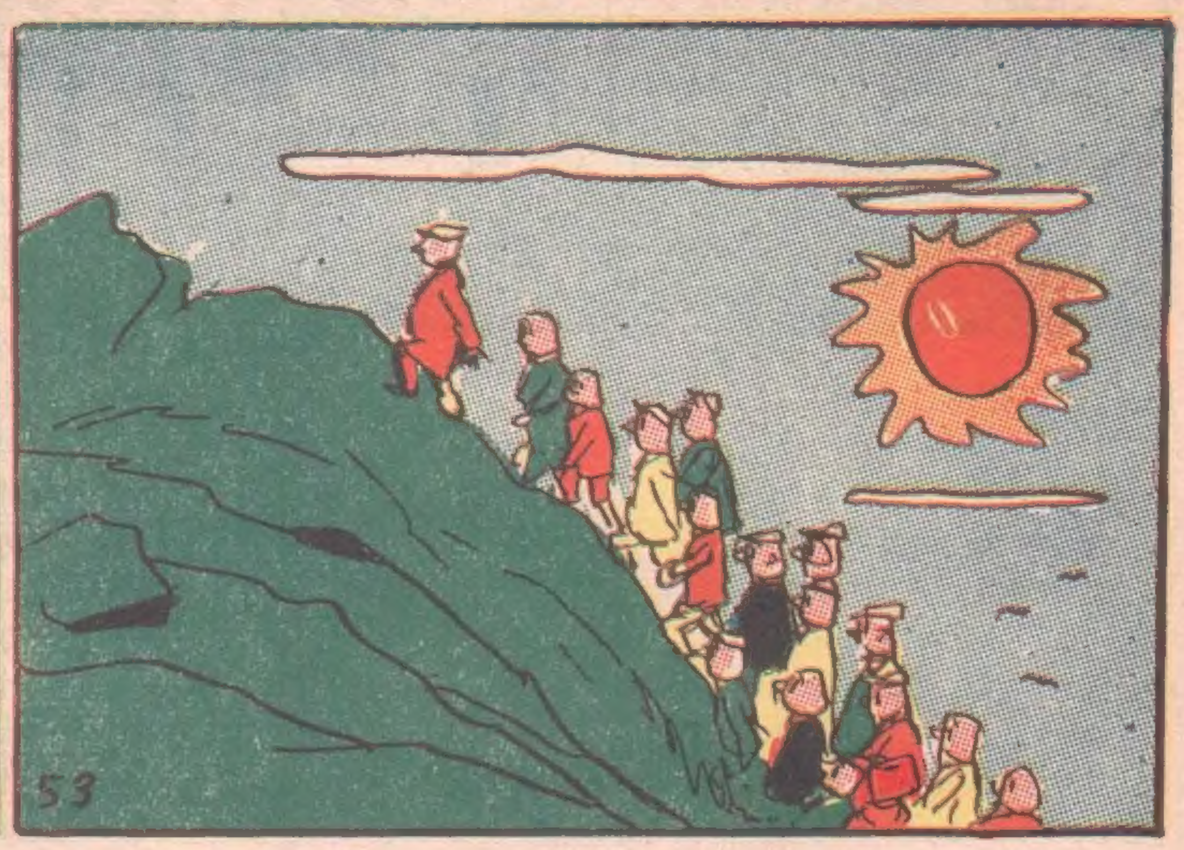

Köylüler yağmur duasına çıktılar ama, yağmur dua ile de yağmıyordu. ekinler mahvoldu.

Kuyular da kurumuştu. Kadınlar ta uzaklardan su getiriyorlardı.

Böylece susuzluktan, pislikten köye hastalık geldi.

O güzelim köyceğiz artık kara gün_ ler yaşıyordu.

Orman yanınca bana da yapacak vazife kalmamıştı, bir akşam Şencanlara gittim, beni yemeğe alıkoydular.

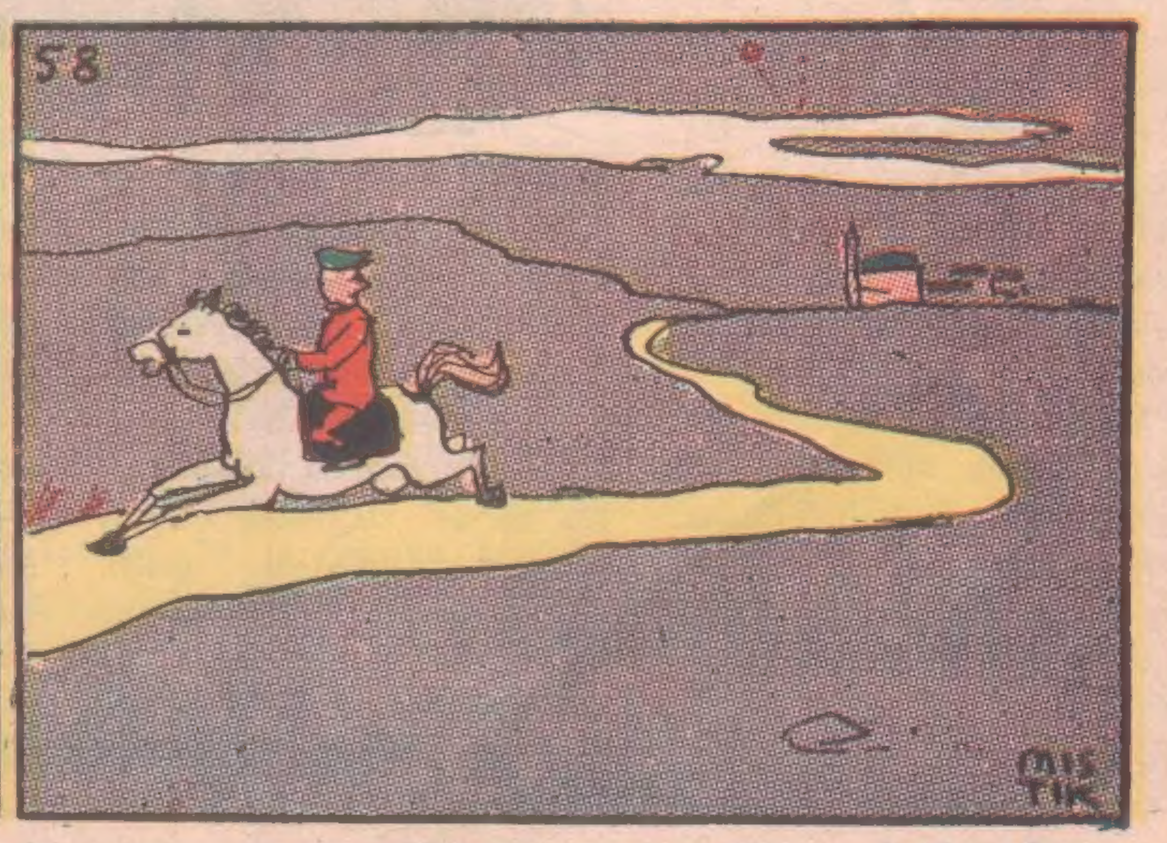

Yemekten sonra vedalaşıp. yeni vazifeme başlamak için yola çıktım.

— Devam edecek —